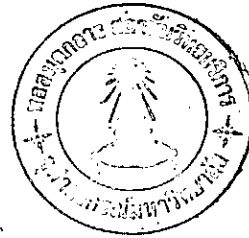

บทที่ 1

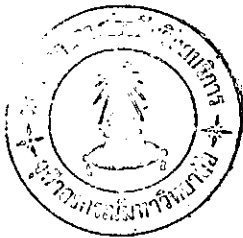
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาพยนตร์เป็นสื่อในการแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจโดยภาษาซึ่งแสดงออกทางภาพที่เคลื่อนไหวแทนคำพูด เสียงดนตรี ความรู้สึกนึกคิดและภาพที่มนุษย์ไม่สามารถจะมองเห็นได้ควมยัคาอันทำให้สามารถติดต่อกับโลกภายนอกที่แวดล้อมมวลมนุษย์ ปัจจุบันภาพยนตร์ได้เข้ามามีบทบาทกับการศึกษาทางการเรียนการสอนและกลายเป็นบทเรียนสำหรับนักเรียนมากขึ้น เริ่มแรกภาพยนตร์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของบทเรียน หรือเป็นส่วนประกอบที่จะให้บทเรียนนั้นเรียนได้กว้างขวางขึ้นเท่านั้น ทำอย่างไรภาพยนตร์จึงจะเข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ในบทเรียน นั่นก็คือการนำหลักสูตรบทเรียนในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ มาสร้างเป็นภาพยนตร์เฉพาะวิชานั้น ๆ ขึ้นมา "เด็ก ๆ ไม่ว่าที่ไหนในโลกจะได้รับความตื่นเต้นเร้าใจและเพลิดเพลินในการชมภาพยนตร์มากกว่าภาพนิ่ง และความเพลิดเพลินนี้เองจะเป็นแรงคลใจให้เด็กอยากรู้อยากเห็นต่อไป"¹ นั่นก็คือเป็นการช่วยให้เด็กได้มีการเรียนรู้ภาพนิ่งในแบบต่าง ๆ กันซึ่งมีอยู่มากมายนั้น เป็นส่วนสำคัญของสื่อความหมายทางจักษุซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ภาพเขียนตามผนังถ้ำมาเป็นรูปภาพในหนังสือ ภาพตามฝาผนัง โปสเตอร์ มาจนถึงภาพฉายโดยใช้เครื่องฉายภาพ อย่างไรก็ตามในการสื่อความหมายเรื่องราวหรือความคิดบางอย่างนั้น ภาพที่เคลื่อนไหวได้มีประสิทธิภาพดีกว่า และจะทำให้เข้าใจเรื่องราวบางอย่างได้อย่างดีโดยที่การใช้ภาพนิ่งไม่สามารถจะทำให้เข้าใจได้

¹ W.H. Allen and R. Weintraub, " The Motion variable in Film presentation ", A.V. Communication Review, Vol.18, No.1 Spring 1970, pp.618-749.

นอกจากจิตรกรรม ปฏิมากรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรมและดนตรี² ภาพยนตร์ถูกนับรวมอย่างไม่เป็นทางการว่าเป็นศิลปหมายเลข 6 ซึ่งรวมเอางานทั้ง 5 สาขาคงกลาวประกอบกันขึ้นและเพิ่มจุดเด่นที่ได้เปรียบทางความเคลื่อนไหวเข้าไป ภาพยนตร์ได้เปรียบวรรณกรรมตรงที่สามารถบรรยายฉากและอารมณ์ภายในได้เป็นรูป เป็นร่างมากกว่า ภาพยนตร์ได้เปรียบละครตรงที่สามารถปรับฉากและสถานที่ให้ต่อเนื่อง กับความรู้สึกได้แนบเนียนกว่า

ภาพยนตร์จึงมีบทบาททางการศึกษา ทำให้ให้นักการศึกษาทำการค้นคว้าและผลิตผลงานเกี่ยวกับภาพยนตร์การศึกษามากขึ้น บุคคลทุกวงการต่างให้ความสนใจใน พัฒนาการของภาพยนตร์ นักวิทยาศาสตร์ นักฟิสิกส์ นักอุตสาหกรรม นักการศึกษา ต่าง มีความกระหายที่จะใช้และได้รับประโยชน์จากภาพยนตร์ เพราะภาพยนตร์สามารถดึงดูด ความสนใจและตรึงความสนใจของคนได้ เหมาะกับคนทุกเพศทุกวัย ระดับการศึกษาและ และทุกเชื้อชาติผิวพรรณ ทำให้มีการศึกษาค้นคว้าและลงทุนในงานด้านนี้อย่างกว้างขวาง ทำให้ปริมาณของภาพยนตร์การศึกษา ซึ่งเหมาะสมกับบทเรียนมีมากขึ้น โดยเฉพาะในต่างประเทศ การสร้างภาพยนตร์ให้ตรงเป้าหมายทางการศึกษา โดยจำกัดขอบเขตของแต่ละ วิชาอันประกอบด้วยเนื้อหาวิชาการ ทักษะ และเทคนิคต่าง ๆ นับว่าได้ประโยชน์อย่างมาก

ปัญหาในการสร้างภาพยนตร์ถูกนำมาศึกษาควบคู่ไปกับการสร้างภาพยนตร์ทางการศึกษา โดยคำนึงถึงผู้เรียนมากที่สุด ได้แก่

1. ชนิดและลักษณะของภาพยนตร์ที่จะใช้
2. วัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมาย
3. ความเหมาะสมและประโยชน์ที่จะได้รับ

² เสถียร จันทิมาธร. " บทบาทและความได้เปรียบของภาพยนตร์ ". นิเทศสาร. ปีที่ 2, ฉบับที่ 3, กันยายน 2516, หน้า 31.

4. คุณสมบัติในอันที่จะถูกนำมาเป็นเครื่องช่วยสอน
5. การเปรียบเทียบภาพยนตร์เงียบและภาพยนตร์เสียง
6. ประสิทธิภาพของภาพยนตร์สีและขาวดำ

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ถูกนำมาวิจัยและศึกษาค้นคว้า เพื่อที่จะให้ภาพยนตร์มีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนมากที่สุด โดยทำการวิจัยทางด้านจิตวิทยาและจิตวิทยาการศึกษา อันเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่จะก้าวไปสู่การศึกษาทางวิชาการต่อไป

ในเมืองไทยภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อการศึกษาโดยตรงมีน้อย จากผลของการวิจัยของนายช่อม ประเสริฐสกุล³ เรื่อง " ปัญหาการผลิตภาพยนตร์การศึกษาในประเทศไทย " เมื่อปี พ.ศ. 2514 โดยศึกษาจากหน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตภาพยนตร์การศึกษาของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่มีการผลิตภาพยนตร์ให้กับสถาบันการศึกษารวม 21 แห่ง ผลปรากฏว่า

1. ภาพยนตร์ที่ผลิตมากที่สุดคือ ภาพยนตร์เพื่อการเผยแพร่กิจกรรมและผลงานของสถาบัน รองลงมาคือภาพยนตร์ประกอบวิชาการผลิตภาพยนตร์ ที่ผลิตน้อยที่สุดคือภาพยนตร์บันทึกเหตุการณ์
2. หน่วยงานยังขาดแคลนเครื่องมืออุปกรณ์ วัสดุและสถานที่ปฏิบัติการในการผลิตมาก
3. วิธีการดำเนินงานยังขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชา รองลงมาคือหัวหน้าหน่วยงาน สุดท้ายคือนิสิตนักศึกษา การถ่ายทำภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีการเขียนบท
4. การบริหารงานขึ้นอยู่กับแผนกโสตทัศนศึกษา เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มี 3-4 คน มีการขาดแคลนช่างเทคนิคที่มีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ทั้งยังอยู่ในขั้นประกาศนียบัตร

³ช่อม ประเสริฐสกุล. " ปัญหาการผลิตภาพยนตร์การศึกษาในประเทศไทย ", (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514). (อัคราเนา).

5. ค่าใช้จ่ายในการผลิตได้จากงบประมาณประจำปี
6. การผลิตส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์เงียบ ถ้ามีเสียงมักเป็นการบันทึกเสียงลงเทป ภาพยนตร์ที่ผลิตหวังผล 60 - 70 %
7. หัวหน้าแผนกเห็นว่า การผลิตภาพยนตร์การศึกษาช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย ได้ผลคุ้มค่า ทำให้ได้ภาพยนตร์ที่ตรงกับเนื้อหาวิชา วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในตัวเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาพยนตร์ประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนศึกษาวิธีการสร้าง และลงมือสร้างภาพยนตร์การศึกษา เพื่อเป็นแนวทางให้มีการสร้างภาพยนตร์โดยตรงสำหรับวิชาสาขาต่าง ๆ มากขึ้น และโดยเหตุที่อัตราการเกิดของประชากรในปัจจุบันได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการขาดแคลนครู อาจารย์ สถานที่ในการศึกษา ตลอดจนอุปกรณ์การสอนในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาทั่วไป จึงก่อให้เกิดความสนใจที่จะหาแนวทางในอันที่จะนำสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ มาช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะ ทักษะ ทักษะ ความรู้ความสามารถ และคุณค่าของการเรียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ความมุ่งหมายทั่วไป

1. ศึกษาขอบข่ายการสร้างภาพยนตร์เพื่อการศึกษา
2. ศึกษาเทคนิคและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์การศึกษา
3. สร้างภาพยนตร์เพื่อใช้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
4. นำภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นไปทำการวิจัยในแง่ของการสร้างและเนื้อหาของภาพยนตร์
5. นำภาพยนตร์ที่สร้างได้ไปทดลองสอน เพื่อทำการเปรียบเทียบการใช้ภาพยนตร์ในการเรียนการสอนแทนครู

ความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อทราบความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับเทคนิคที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์เรื่องคน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
2. เพื่อทราบผลของการสอบโดยใช้ภาพยนตร์เรื่องคน แทนการสอนของครูด้วยการให้นักเรียน 3 กลุ่มดูภาพยนตร์ กลุ่มละ 1, 2 และ 3 ครั้งตามลำดับ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ภาพยนตร์ แบบสอบถาม ข้อทดสอบ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ เป็น ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์การศึกษา ได้แก่ อาจารย์ที่สอนประจำในแผนก วิชาโสตทัศนศึกษา และนิสิตชั้นประกาศนียบัตรชั้นสูง และปริญญาโท ที่เรียนวิชา " Educational Film Production 1 " ตามหลักสูตรของแผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ตัวอย่างประชากรที่เกี่ยวกับการนำภาพยนตร์ไปใช้สอน ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนทวีวัฒนา อำเภอคลองจีน กรุงเทพมหานคร สังกัด กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ขอตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้แยกออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

⁴ Department of Audio-Visual, " Program for the Degree of Master of Education in Educational Mass Communication ", Graduate School, Chulalongkorn University, September, 1973.

1. การสร้างภาพยนตร์

(1) การสร้างภาพยนตร์สร้างตามเนื้อหาของแบบเรียน ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ วิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เฉพาะเรื่องคาน ความยาว 10 นาที

(2) เทคนิคและขบวนการสร้างภาพยนตร์ เหมาะสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. การนำภาพยนตร์ไปใช้สอนตามเนื้อหาวิชา

(1) ผลจากการทดสอบเป็นเครื่องชี้ถึงความสามารถของนักเรียนจากการดูภาพยนตร์

(2) การควบคุมสภาพแวดล้อมจะควบคุมเฉพาะระดับความสามารถทางสติปัญญา และพื้นความรู้ทางวิทยาศาสตร์รวมทั้งเนื้อหาจากภาพยนตร์

(3) เนื้อหาที่นำไปใช้สอนเรื่องคาน เป็นเนื้อหาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่ประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากในขณะที่ทำการวิจัยนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้เรียนเรื่องคานจบไปแล้ว และเป็นระยะปลายปีการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้เรียนพื้นความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการจบไปแล้ว

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจจะไม่สมบูรณ์เนื่องมาจากการทดลองได้รับการควบคุมไม่รัดกุมเพียงพอ กล่าวคือ ไม่สามารถควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพอันพึงประสงค์ได้ เช่น

1. นักเรียนไม่คุ้นเคยกับการเรียนด้วยตนเองจากภาพยนตร์มาก่อน
2. นักเรียนอาจได้รับความรู้เรื่องคานมาก่อนการดูภาพยนตร์
3. ภาพยนตร์เป็นแบบข้อความ ไม่ใช่ภาพยนตร์สี อาจจะไม่เร้าความสนใจ

เท่าที่ควร

วิธีดำเนินงานค้นคว้าและวิจัย

1. กำหนดปัญหา ความมุ่งหมายและขอบเขตของการวิจัยเพื่อดำเนินการให้สนองความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้
2. ศึกษาค้นคว้า ขบวนการ เทคนิคและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตภาพยนตร์ จากเอกสารตำราและผู้ทรงคุณวุฒิ
3. ศึกษาการนำภาพยนตร์มาใช้สอน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาพยนตร์กับการสอน
4. นำวิธีการและเทคนิคที่ศึกษาได้ สร้างภาพยนตร์วิทยาศาสตร์เรื่องคน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 3
5. ทำแบบทดสอบและแบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย
6. นำภาพยนตร์ที่สร้างได้ไปวิจัยในแง่ของการสร้างและเนื้อหาวิชาของภาพยนตร์
7. นำภาพยนตร์ที่สร้างได้ไปสอนเพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาพยนตร์ในการสอน
8. เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติ
9. สรุปผลการวิจัยและนำเสนอ

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

การสร้าง	หมายถึง	วิธีการสร้างภาพยนตร์เพื่อการศึกษา ซึ่งรวมถึงอุปกรณ์ เครื่องมือและเทคนิคต่าง ๆ ในการสร้างภาพยนตร์เพื่อการศึกษา
การใช้	หมายถึง	การนำภาพยนตร์ไปใช้สอนในห้องเรียน แทนการสอนด้วยครู และนักเรียนเรียนจากภาพยนตร์
ภาพยนตร์	หมายถึง	ภาพยนตร์การศึกษาขนาด 16 มม. ชนิดขาวดำ วิชาวิทยาศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

สอน หมายถึง การสอนด้วยภาพยนตร์เพื่อการศึกษา
 วิทยาศาสตร์ หมายถึง หมวดวิชาที่บังคับเรียนในหลักสูตร ได้แก่
 หมวดฟิสิกส์ 4 แขนงคือ กลศาสตร์ แสง
 และเสียง ความร้อน หมวดเคมี และ
 หมวดชีววิทยา ตามหลักสูตรชั้นประโยค
 มัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2503 ของกระทรวง
 ศึกษาธิการ

มัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง การศึกษาระดับประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น
 สายสามัญ 3 ชั้นเรียน คือมัธยมศึกษาปีที่ 1
 2 และ 3 ตามแผนการศึกษาชาติ พ.ศ.2503

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้

ในการวิจัยเรื่อง " การสร้างและการใช้ภาพยนตร์สอนวิชาวิทยาศาสตร์
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น " ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงขบวนการ เทคนิคและอุปกรณ์ ที่ใช้ในการผลิต
 ภาพยนตร์เพื่อการศึกษา
2. ทำให้เข้าใจและทราบถึงปัญหาของการนำภาพยนต์มาใช้สอน
 นักเรียนในห้องเรียนโดยที่ครูไม่ตองสอน แต่ครูเป็นผู้จัดให้เท่านั้น
3. ทำให้ทราบถึงการผลิตภาพยนตร์เพื่อการศึกษาที่มีมาตรฐาน
 เหมาะที่จะนำไปใช้สอนได้เพียงใด และลงทุนไปได้ผลคุ้มค่าเพียงใดหรือไม่
4. เพื่อเป็นแนวทางและข้อเสนอแนะให้ครูผู้ใช้ภาพยนต์ เป็นอุปกรณ์
 การสอนให้สอนให้ได้ผลคุ้มค่าที่สุด
5. เพื่อเป็นแนวทางให้นักศึกษา นักโสตทัศนศึกษา และผู้เกี่ยวข้อง
 กับการศึกษา ได้มีการผลิตหรือส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์เพื่อการศึกษาเฉพาะวิชามากขึ้น
 เพื่อให้บทเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น อันจะเป็นเครื่องช่วยยกระดับ
 มาตรฐานการศึกษาของไทยให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การวิจัยในประเทศไทย

ในประเทศไทยมีการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและการใช้ภาพยนตร์เพื่อการศึกษาดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ.2507 วัฒนา มงคลประสิทธิ์⁵ ได้สำรวจอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ผลการวิจัยพบว่า สื่อมวลชนที่มีผลต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมากที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพิมพ์ รองลงมาได้แก่หนังสืออ่านเล่น การ์ตูน วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์สำหรับภาพยนตร์ผู้วิจัยได้สรุปผลไว้ดังนี้

1. ภาพยนตร์ที่นักเรียนชายสนใจมากที่สุดคือ ภาพยนตร์บู๊ โลกใต้น้ำ คันทัน (37.08%) รองลงมาคือภาพยนตร์สืบสวน ชีวิต ชีวิตสัตว์และพืชที่เป็นจริง ฆาตกรรม อาชญากรรม เพลง รัก และภาพยนตร์ขบขัน

2. ภาพยนตร์ที่นักเรียนหญิงสนใจมากที่สุดคือ ภาพยนตร์สืบสวน (22.35%) รองลงมาคือ ภาพยนตร์ชีวิต ชีวิตสัตว์และพืชที่เป็นจริง เพลง บู๊ โลกใต้น้ำ คันทัน ขบขัน ฆาตกรรมหรืออาชญากรรม รัก

ในปี พ.ศ.2509 ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์⁶ ได้วิจัยเรื่องอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น เพื่อหาความสนใจและอิทธิพลของภาพยนตร์

⁵ วัฒนา มงคลประสิทธิ์. "อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7". (วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507). (พิมพ์คัด)

⁶ ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์. "อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น". (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509). (พิมพ์คัด).

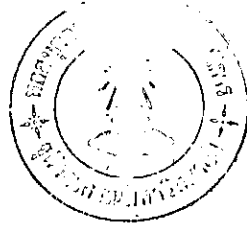
โทรทัศน์ต่อความประพฤติ ทัศนคติ อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุ่นชายหญิง โดยออกแบบสอบถามไปยังนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนสาธิต ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 ในพระนครและธนบุรี และจัดส่งแบบสอบถามไปยังผู้ปกครองของนักเรียนด้วย พบว่าเด็กวัยรุ่นชายชอบภาพยนตร์จารกรรมและสงคราม ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงสนใจภาพยนตร์วิทยาศาสตร์กว่าหน้ามากที่สุด สำหรับสาเหตุที่สนใจในภาพยนตร์แต่ละประเภทนั้น เนื่องมาจากเป็นตัวอย่างที่ดีและมีความสนุกเพลิดเพลิน

พ.ศ.2509 รัตนา ทองสมบูรณ์⁷ ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ ปี.2509 " มีความมุ่งหมายที่จะสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ เพื่อประโยชน์ในการนำมาเป็นข้อคิดและตัวอย่างในการเสนอแนะวิธีการและประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นควรเลือกดู ประชากรที่นำมาวิจัยคือ เด็กวัยรุ่นชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม และโรงเรียนวัดสระเกศ อายุเฉลี่ย 12-17 ปี จำนวนเพศละ 100 คน รวม 200 คน ใช้วิธีการทอมแบบสอบถาม คิกเป็นเปอร์เซ็นต์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ปัจจุบันนิยมดูภาพยนตร์มาก นักเรียนชายใช้เวลาว่างดูภาพยนตร์ 15.46 เปอร์เซ็นต์ นักเรียนหญิง 29.29 เปอร์เซ็นต์ และเข้าดูภาพยนตร์เพราะสนใจ ชาย 45 เปอร์เซ็นต์ หญิง 57 เปอร์เซ็นต์ ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมมี 4 ประเภทคือ ภาพยนตร์สืบสวน ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์เพลง และภาพยนตร์ตลกขบขัน

พ.ศ.2510 นายโยธิน จันทนะรัตน์⁸ ได้สำรวจความสนใจของครูที่มี

⁷ รัตนา ทองสมบูรณ์, "การสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ ปี 2509", (วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509). (พิมพ์คัด).

⁸ โยธิน จันทนะรัตน์, "การสำรวจความสนใจของครูที่มีต่อการใช้อุปกรณ์การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนคร", (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510). (พิมพ์คัด).

คอกการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนคร โดยใช้แบบสอบถามแจกไปยังโรงเรียน 10 แห่ง ผลการวิจัยพบว่าครูวิทยาศาสตร์ใช้วัสดุทัศนเป็นประจำได้แก่ ภาพ กระดานดำ ของตัวอย่าง ฯลฯ แต่สำหรับเครื่องมือทัศนนั้นครูวิทยาศาสตร์ไม่ใคร่นำมาประกอบการสอนเท่าที่ควร เช่น เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์และฟิล์มสกริป ฯลฯ ทั้งนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีงบประมาณจัดซื้อ ครูวิทยาศาสตร์เห็นว่าการกิจกรรมทางทัศนศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการจะนำเอามาใช้ประกอบการสอนวิทยาศาสตร์ เช่น การสาธิต (Demonstration) กิจกรรมประเภททดลอง (Experiment) ครูส่วนมากให้ความเห็นว่าอุปกรณ์การสอนช่วยให้นักเรียนจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ช่วยให้เด็กอยาก رؤอยากเห็น และเข้าใจบทเรียนเพิ่มขึ้น

พ.ศ.2510 อรพรรณ พิศลยบุตร⁹ ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" เพื่อที่จะสำรวจความสนใจของนักเรียนชายหญิงในการชมภาพยนตร์ และอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมของนักเรียนในคณปี 2510 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเทพศิรินทร์และสตรีประชากรจำนวน 185 คน โดยใช้แบบสอบถามและผลการวิจัยคิดเป็นร้อยละพอสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชายสนใจในภาพยนตร์สงครามมากที่สุด รองลงมาคือ ภาพยนตร์สืบสวนและภาพยนตร์เพลง ส่วนนักเรียนหญิงสนใจภาพยนตร์เพลงมากที่สุด รองลงมาคือภาพยนตร์ชีวิต และภาพยนตร์สืบสวน

⁹ อรพรรณ พิศลยบุตร, "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น", (วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510). (พิมพ์คัด)

2. สาเหตุที่สนใจภาพยนตร์แต่ละประเภทนั้น เนื่องมาจากเป็น ตัวอย่างที่ดี ได้รับความรู้ และความสนุกเพลิดเพลินเป็นส่วนมาก

3. นักเรียนชายและหญิง ไปชมภาพยนตร์ในวันเสาร์และอาทิตย์ นักเรียนชายนิยมไปชมรอบ 10.00 – 12.00 น.มากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงชอบไปชมรอบ 19.00 – 21.00 น.

4. นักเรียนทั้งสองเพศใช้เวลาชมภาพยนตร์เคลื่อนไหว 1 ครั้ง

5. นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับเอาอิทธิพลจากภาพยนตร์มาปฏิบัติ แต่มีนักเรียนจำนวนหนึ่งรับเอาอิทธิพลมา ซึ่งเป็นนักเรียนชายจำนวนร้อยละ 23.53 และนักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ 23.10

6. สำหรับนักเรียนชายและหญิงที่ชมภาพยนตร์มากเกินไปนั้น ปรากฏว่าในด้านการศึกษา นักเรียนคิดว่าการศึกษาที่ไม่ดีเป็นผลเสีย และในด้านสุขภาพ นักเรียนคิดว่ามีผลกระทบกระเทือนต่อสุขภาพบ้าง

พ.ศ.2512 ร่วมศักดิ์ แก้วปลั่ง¹⁰ ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ ปัญหาการผลิตภาพยนตร์ของหน่วยราชการในประเทศไทย" มีความมุ่งหมายเพื่อต้องการ วิเคราะห์การผลิตภาพยนตร์ของหน่วยราชการในประเทศไทย ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการผลิตภาพยนตร์ส่วนมากเพื่อต้องการ เสนอข่าวสารผลงานของทางราชการ และความรู้อ่าง ๆ แก่ประชาชนทั่วไป
2. เครื่องมืออุปกรณ์และสถานที่ปฏิบัติงานยังไม่เพียงพอ
3. เจ้าหน้าที่ทำงานส่วนมากมีจำนวน 2-3 คน อายุราชการ

¹⁰ ร่วมศักดิ์ แก้วปลั่ง, "การวิเคราะห์ปัญหาการผลิตภาพยนตร์ของ หน่วยราชการในประเทศไทย", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสัตตศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512). (พิมพ์ดีด).

ระหว่าง 6-10 ปี วุฒินั้นอุปถัมภ์หรือเทียบเท่าเป็นส่วนมาก รายได้เฉลี่ย 800 ถึง 1,100 บาทต่อเดือน

4. ค่าใช้จ่ายในการผลิตภาพยนตร์ ถ้าผลิตเองจะถูกกว่าจ้างผู้อื่น สักส่วนของฟิล์มที่กองการกับฟิล์มที่ใช้จริงประมาณ 1 ต่อ 1.65

5. ภาพยนตร์ที่ผลิตในปี พ.ศ. 2512 มีภาพยนตร์ชาวชนิกชวาคำ 771 เรื่อง ชนิคสี 10 เรื่อง ภาพยนตร์เผยแพร่กิจการชนิกชวาคำ 184 เรื่อง ชนิคสี 24 เรื่อง ภาพยนตร์ดาราคีชวาคำ 97 เรื่อง ชนิคสี 15 เรื่อง ภาพยนตร์การศึกษาชวาคำ 39 เรื่อง ชนิคสี 6 เรื่อง ส่วนมากพิมพ์กอบปีเดียว

6. หน่วยผลิตภาพยนตร์ส่วนมากเปิดบริการให้ยืมภาพยนตร์โดยไม่คิดมูลค่าในปี พ.ศ. 2512 นำภาพยนตร์ออกฉายในสถานที่ 108 ครั้งต่อปี ทางโทรทัศน์ 867 ครั้งต่อปี นอกสถานที่ 568 ครั้งต่อปี

7. อุปสรรคในการผลิตภาพยนตร์ส่วนมากคือ ขาดเงิน ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ไม่พอ กำลังคนน้อย สถานที่ไม่อำนวย

พ.ศ. 2513 เสนาะ บุญมี¹¹ ได้ทำการวิจัยเพื่อทราบสถานภาพทั่วไปของครูที่สอนวิชาชีววิทยา ตลอดจนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติการ เพื่อสำรวจเนื้อหาของวิชาชีววิทยา ตลอดจนทราบถึงวิธีสอน อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอนรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการสอน ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ครูที่สอนชีววิทยาประสบปัญหาการสอนในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแตกต่างกันไป ปัญหาที่ครูพบมากที่สุดในการสอนภาคทฤษฎีได้แก่ นักเรียนสนใจบทเรียนน้อย อุปกรณ์หายาก และอุปกรณ์ที่ครูใช้มากที่สุด

¹¹ เสนาะ บุญมี, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนวิชาชีววิทยาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ แผนกวิทยาศาสตร์ของครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2512", (ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513). (อัคราเนาว).

ก็คือรูปภาพ รองลงไปได้แก่ของจริงซึ่งจัดหามาได้บางหัวข้อเรื่อง

พ.ศ.2514 จีรารัตน์ ชีรเวทย์¹² ทำการวิจัยเรื่อง "การทดลองสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ภาพยนตร์และสไลด์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียน 3 กลุ่ม ในการเรียนเรื่องเดียวกัน จากการสอน 3 แบบคือ

1. การสอนแบบบรรยาย
2. การสอนโดยฉายสไลด์ประกอบ
3. การสอนโดยฉายภาพยนตร์ประกอบ

ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนของกลุ่มที่สอนโดยฉายภาพยนตร์ประกอบมากกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยฉายสไลด์ประกอบ และคะแนนของกลุ่มที่สอนโดยฉายสไลด์ประกอบมากกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มที่สอนแบบบรรยาย

พ.ศ.2514 คุณิต วิชัยศิษฐ์¹³ ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทปโทรทัศน์กับการสอนจริง และการใช้ภาพยนตร์แบบคลิบ ประกอบการสอนกับการสอนแบบธรรมดา" โดยแยกกลุ่มทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม และแยกการสอนออกเป็น การสอนโดยใช้เทปโทรทัศน์ การสอนโดยใช้ภาพยนตร์คลิบประกอบการสอน และการสอนแบบธรรมดา แล้วนำคะแนนของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกันโดยใช้

¹² จีรารัตน์ ชีรเวทย์, "การทดลองสอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ภาพยนตร์และสไลด์", (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514). (อักษำเนา).

¹³ คุณิต วิชัยศิษฐ์, "การศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทปโทรทัศน์กับการสอนจริง และการใช้ภาพยนตร์คลิบประกอบการสอนกับการสอนแบบธรรมดา", (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514). (พิมพ์คัด).

t - test และ Analysis of Variance ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนโดยแบบธรรมดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีใช้ภาพยนตร์คล้ายกับกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบธรรมดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ.2515 ร.ศ.ธรรมรงค์ บุญสนอง¹⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง การทดลองสอนประดิษฐ์ตัวอักษรในวิชาโสศกทัศนศึกษาโดยใช้ภาพยนตร์รูป 8 มิลลิเมตร เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกหัดเขียนตัวอักษรไทยโดยใช้ปากกาสปีดบอล จากภาพยนตร์รูป 8 มิลลิเมตร กับการสอนแบบบรรยาย จากการเปรียบเทียบผลการเรียนจากภาพยนตร์รูป 8 มิลลิเมตร ให้ผลเท่ากับการเรียนแบบบรรยายและได้สรุปว่า ภาพยนตร์นำมาสอนแทนครูได้

การวิจัยในต่างประเทศ

002809

ปี ค.ศ.1918 เดวิด อาร์.ซัมสไตน์¹⁵ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาพสอนระดับเตรียมอุดมศึกษา" (A Comparative Study of Visual Instruction in the High School) เพื่อศึกษาทางสัมฤทธิ์ภาพของ

¹⁴ ร.ศ.ธรรมรงค์ บุญสนอง "การทดลองสอนประดิษฐ์ตัวอักษรในวิชาโสศกทัศนศึกษาโดยใช้ภาพยนตร์รูป 8 มิลลิเมตร", (วิทยานิพนธ์ ปรียญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515). (อัครสำเนา).

¹⁵ David R. Sumstine, "A Comparative Study of Visual Instruction in the High School", School and Society, 7:325-38 February, 1918.

การใช้ภาพยนตร์สอนกับการสอนแบบบรรยาย การวิจัยที่ใช้เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ถึง 475 เรื่อง ในระดับโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา 4 โรงเรียน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม

ผลการวิจัยมีดังนี้

การทดสอบหลังการเรียน	กลุ่มภาพยนตร์	คะแนนเฉลี่ย	
		กลุ่มภาพยนตร์และบรรยาย	กลุ่มบรรยาย
24 ชั่วโมง	73.9	70.8	67.8
10 วัน	60.2	56.5	51.5
3 เดือน	72.8	60.2	61.1

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการใช้ภาพยนตร์สอนมีประสิทธิภาพกว่าวิธีการเรียนด้วยการบรรยาย และการใช้ภาพยนตร์เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มใหญ่ในระดับเตรียมอุดมศึกษา

ปี ค.ศ.1922 โจเซฟ เจ.เวเบอร์¹⁶ ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาพยนตร์สอนกับการสอนแบบบรรยาย เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการเรียนจากภาพยนตร์และการเรียนจากการสอนแบบบรรยาย ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนระดับเจ็ดและแปดออกเป็น 3 กลุ่ม

- กลุ่มที่ 1 ใช้การสอนแบบบรรยาย 25 นาที เสร็จแล้วมีการทบทวน
- กลุ่มที่ 2 ใช้การสอนแบบบรรยาย 25 นาที เสร็จแล้วฉายภาพยนตร์ให้ดู
- กลุ่มที่ 3 ฉายภาพยนตร์ให้ดูแล้วบรรยาย 25 นาที

¹⁶ Joseph J. Weber, Comparative Effectiveness of Some Visual Aids in Seven grade Instruction, (Chicago; Educational Screen, Inc., 1922.)

ทุกกลุ่มใช้ครูผู้สอนคนเดียวและภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน ผลการวิจัยสรุป
ได้ดังนี้

1. กลุ่มที่สอนด้วยภาพยนตร์ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบบรรยาย
2. สำหรับบทเรียนใหม่ นักเรียนควรจะได้ดูภาพยนตร์ก่อนการบรรยาย
3. ภาพที่ปรากฏในภาพยนตร์ควรจะสัมพันธ์กับผู้เรียนโดยเฉพาะ
นักเรียนที่ใช้ภาษาต่าง ๆ กับภาษาในภาพยนตร์ เพราะนักเรียนจะได้เข้าใจได้มากขึ้น
4. ภาพยนตร์ใช้ได้กับการสอนแบบกลุ่มทดลอง (Experimental
Group)

ปี ค.ศ. 1929 แฟรงค์ เอ็น. ฟรีแมน และ เบน ดี. วูด 17 ได้ทำการ
ทดลองเพื่อพิจารณาค่าของการใช้ภาพยนตร์ เป็นส่วนหนึ่งของการสอนวิชาภูมิศาสตร์
และวิทยาศาสตร์ทั่วไป โดยใช้นักเรียนจำนวน 11,000 คน และครู 200 คน แบ่ง
หน่วยการสอนออกเป็น 10 หน่วย การทดลองแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 สอนโดยใช้ภาพยนตร์ประกอบ

กลุ่มที่ 2 สอนโดยวิธีบรรยายไม่มีภาพยนตร์ประกอบ

ทั้งสองกลุ่มมีระดับความสามารถเท่ากัน การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ
วัดความสามารถในการเรียนจากการสอนที่แตกต่างกัน ผลปรากฏว่าครูส่วนใหญ่มีความ
เห็นว่าภาพยนตร์ช่วยให้นักเรียนสนใจในงานการเรียนของตนและมีการศึกษาเพิ่มเติม
มากขึ้น

17 Frank N. Freeman and Ben D. Wood, Motion Pictures in

Classroom, (New York: Houghton Mifflin Company, 1929)

ปี ค.ศ.1933 วาร์เนย์ ซี.อาร์นสปีเกอร์¹⁸ ได้ทำการศึกษาทดลอง เพื่อวิจัยสัมฤทธิ์ภาพของการเรียนด้วยภาพยนตร์ ใช้ประชากรที่เป็นนักเรียน 2,500 คน แบ่งออกเป็น 32 ห้องเรียน และใช้ครู 64 คน การทดลองทำตลอดทั้งปีการศึกษา นักเรียนที่ใช้เป็นนักเรียนระดับเกรด 5 และเกรด 7 ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่ใช้ ภาพยนตร์สอนได้ผลดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้ภาพยนตร์ถึงร้อยละ 26

ปี ค.ศ.1939 เดลและโฮบาน¹⁹ (Dale and Hoban) ได้สรุปผล การวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์การศึกษาและรายงาน ว่า จากการวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ 63 เรื่อง ในห้องเรียนพบว่า

1. ภาพยนตร์ใช้สอนได้ทุกเนื้อหาวิชา และเหมาะ กับวิธีสอนหลายอย่าง
2. ภาพยนตร์ใช้ได้กับเด็กที่เรียนเก่งและเด็กอ่อน
3. ภาพยนตร์ใช้ได้กับเด็กทุกระดับชั้น

ในระหว่างปี ค.ศ.1939 - 1942 คณะกรรมการสภาภาพยนตร์การศึกษา²⁰ ของอเมริกัน (The Committee on Motion Pictures in Education of The American Council) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบของภาพยนตร์กับการศึกษาทั่วไป

¹⁸ Varney C. Arnsperger, Measuring the Effectiveness of Sound Pictures As Teaching Aids, Bureau of Publication, Contribution to Education (New York: Teacher's College, Columbia University Press, 1933), No. 565.

¹⁹ Encyclopedia of Education Research, (New York: The Macmillan Company, 1941), P.1325.

²⁰ Godfrey M. Elliott, "Research in the Education Film field ", Film and Education, Philosophical Library. Inc; New York, 1948, P.64

และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้ภาพยนตร์ โดยเริ่มศึกษาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1939 ถึง 1942 ใช้เงินจำนวนมากถึง 150,000 ดอลลาร์ ชั้นแรกคณะกรรมการชุดนี้ใช้เวลา 3 ปี ในการประเมินคุณค่าของภาพยนตร์ โดยแยกออกเป็น 4 หน่วย และแต่ละหน่วยจะมาทำงานร่วมกันเพื่อรายงานผลการทำงานทุก ๆ 2 ปี และพิจารณาการนำภาพยนตร์มาใช้กับหลักสูตรของโรงเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยแยกการศึกษาออกเป็น ส่วน ๆ ดังนี้

1. เป้าหมายของการเรียน
2. การใช้ภาพยนตร์ในโรงเรียน
3. ภาพยนตร์เกี่ยวกับการทหารและการเมือง
4. การฉายภาพยนตร์ในห้องเรียน
5. ภาพยนตร์กับหลักสูตรแผนใหม่
6. การผลิตภาพยนตร์สำหรับนักเรียน
7. จัดทำคู่มือการสอนด้วยภาพยนตร์
8. การเลือกภาพยนตร์มาใช้ในการศึกษา

ปี ค.ศ.1952 จอห์น คัมบลิว. ไมเคิล²¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

" A Survey of The Motion Pictures Production Activities of Selected Universities " จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะของการผลิตภาพยนตร์ วิวัฒนาการ ความมุ่งหมายและการบริหารงานของหน่วยผลิตภาพยนตร์ในมหาวิทยาลัย จำนวน 30 แห่งในสหรัฐอเมริกา

²¹

John W. Mitchell, " A Survey of the Motion Picture Activities of Selected Universities", Study in Education 1952,

p. 195 -201.

2. เพื่อศึกษามหาบทของหน่วยผลิตภาพยนตร์ที่มีต่อการศึกษามหาวิทยาลัยทั้งในปัจจุบันและอนาคต

การศึกษาวิจัยจำกัดเฉพาะมหาวิทยาลัยที่มีการจัดหน่วยงานผลิตภาพยนตร์ ทำการผลิตภาพยนตร์เพื่อการศึกษาเป็นหลัก และหน่วยงานเหล่านั้นมีการผลิตภาพยนตร์สำหรับงานประชาสัมพันธ์และการกีฬา แต่ต้องเน้นในเรื่องของภาพยนตร์เพื่อการศึกษาของรัฐ ศาสนา เพื่อสนองความต้องการของชาติหรือระหว่างชาติ และภาพยนตร์จะต้องเป็นหน้าที่หลักของหน่วยงานนั้น ๆ และมีบางหน่วยงานที่มีการฝึกอบรมการผลิตภาพยนตร์ อันเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชา "การผลิตภาพยนตร์การศึกษา"

ผลการวิจัยพอสรุปได้

1. หน่วยงานผลิตภาพยนตร์ของมหาวิทยาลัย มักจะตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ เพราะมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถบันทึกเป็นภาพยนตร์ได้มาก วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนก็มีอย่างพร้อมมูล
2. หน่วยงานผลิตภาพยนตร์ส่วนมากมีกิจการไม่ใหญ่โต มักจะอยู่ร่วมกับแผนกโสตทัศนศึกษาของมหาวิทยาลัย หน่วยใดที่เน้นหนักไปทางค่านฝึกอบรมวิชาการผลิตภาพยนตร์ ก็จะรวมอยู่ในแผนกศิลปการละคร (Dramatic Arts) หรือไม่ก็จัดตั้งเป็นแผนกหนึ่งของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ
3. หน้าที่ส่วนใหญ่ของหน่วยผลิตภาพยนตร์ก็คือ ช่วยมหาวิทยาลัยในด้านการสอน การวิจัยในด้านการแปลความหมาย (Interpretation) ตลอดจนงานบริการ (Services)
4. ปริมาณการผลิตภาพยนตร์ของแต่ละหน่วย เฉลี่ยแล้วประมาณ 24 เรื่องต่อปี และทั้งหมดเป็นภาพยนตร์เสียงประมาณ 8 เรื่อง (มีทั้งสีและขาวดำ) นอกจากนั้น ยังมีการผลิตภาพยนตร์เพื่อการศึกษาค้นคว้า เพื่อการฝึกหัดในการเรียนวิชาถ่ายภาพยนตร์และภาพยนตร์ที่ออกโทรทัศน์อีกมาก แต่ไม่นับรวมเข้าด้วย เพราะถือว่าเป็นภาพยนตร์ที่ไม่สมบูรณ์

5. การผลิตภาพยนตร์ส่วนมากมีความมุ่งหมาย เพื่อได้ประโยชน์แก่นักเรียน ในชั้นมัธยมศึกษา วิทยาลัยและชุมชนที่เป็นผู้ใหญ่ เนื้อหาที่ผลิตกว้างขวาง เพราะผลิตเพื่อ ชุมชนทั้งในและนอกประเทศ

6. แม้การผลิตภาพยนตร์จะยังอยู่ในขอบเขตที่จำกัด แต่ก็สามารถให้เขา และจำหน่ายได้ควย มีการประชุมสัมพันธ์และเผยแพร่ประชาชนถึงภาพยนตร์ที่ทำการผลิต ทั้งทางจดหมาย วารสารและทางหนังสือพิมพ์

7. เงินงบประมาณที่ใช้นั้นได้มาจากงบประมาณส่วนกลางร้อยละ 56 ได้ รับจากการจำหน่ายภาพยนตร์ที่ผลิตและค่าเช่าร้อยละ 22 และอีกร้อยละ 22 ใ้รับ จากรายได้อื่น ๆ ที่ไม่ใช่มหาวิทยาลัย

8. บุคคลากรของแต่ละหน่วยงานมีจำนวน 1-22 คน บางหน่วยงานให้ เจ้าหน้าทีที่ทำงานทางค่านวิทพยาการ (Academic) บางแห่งเป็นบุคคลที่อยู่ในวง การศึกษา มีวุฒิตั้งแต่ค่ากว่าปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก บุคคลต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่เกี่ยว กับการผลิตภาพยนตร์เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรม และเคยมีประสบการณ์ทำงานค่านนี้มา แล้วทั้งสิ้น

9. รายได้ของบุคคลากรที่ทำงานในหน่วยผลิตภาพยนตร์มีความสัมพันธ์ เหมาะสมกับงานในหน้าที่ และมีความมั่นคงทางค่านบำเหน็จบำนาญ

10. ในค่านการศึกษาวิชาการผลิตภาพยนตร์ มีมหาวิทยาลัยหลายแห่ง บรรจุวิชาไว้ไว้ในหลักสูตร มีการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง และมีบางมหาวิทยาลัย จัดตั้งหน่วยงานสำหรับการฝึกอบรมนักศึกษา และสนับสนุนให้นักศึกษาผลิตภาพยนตร์ ควบตนเอง

ปี ค.ศ.1969 The United Nations Children's Emergency Fund²² (UNICEF) ได้ให้นาย Horst Max Cerni ทำการศึกษาวิจัยในเรื่อง " Aspects of Asian Film Scene " และเขียนรายงานผลของการศึกษาไว้ในหนังสือ American Cinematographer มีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการผลิตภาพยนตร์ของประเทศอินเดีย ปากีสถานและประเทศไทย โดยทำการสำรวจอุปกรณ์เครื่องมือและสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตภาพยนตร์ สภาพความเป็นไปในการผลิตภาพยนตร์ ความจำเป็นต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการผลิตภาพยนตร์ ปริมาณเครื่องฉายภาพยนตร์ ตลอดจนการเผยแพร่ภาพยนตร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. หน่วยงานที่ผลิตภาพยนตร์ชาวต่างชาติเทคนิคที่มีคุณภาพดีเพียงพอ
2. ชาวเครื่องมือที่ทันสมัย โดยเฉพาะเครื่องมือใช้ในการบันทึกเสียง
3. มีอุปสรรคในการล้างและพิมพ์ภาพยนตร์ดี
4. มีปัญหาในการที่จะได้มาซึ่งฟิล์มสำรองไว้ใช้ไม่ให้ขาดมือ

(Stock Films)

5. มีอุปสรรคต่าง ๆ ต่อความเจริญก้าวหน้าในการผลิตภาพยนตร์สารคดีและภาพยนตร์การศึกษา.

²² Horst Max Cerni, "Aspects of Asian Film Scene", American